

Γιατί αρπάζουμε το δικαίωμα της κρίσης του Θεού;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Η εξουσία να δικαιώνει και να καταδικάζει, ανήκει μόνο στον Θεό

* Ένας άγιος άνθρωπος, όταν είδε κάποιον να αμαρτάνει, δάκρυσε και είπε: «Αυτός σήμερα και εγώ σίγουρα αύριο». Ακόμη κι αν πραγματικά αμαρτήσσει κάποιος μπροστά σου, μην τον κρίνεις, αλλά να θεωρείς τον εαυτό σου πιο αμαρτωλό απ' αυτόν, έστω κι αν είναι κοσμικός.

* Κάποιος αμαρτωλός έκανε μια ερώτηση σ' έναν άγιο Γέροντα για να έχει μια βάση, ώστε να μην αμαρτάνει με τον λογισμό.

«Ας υποθέσουμε-είπε-ότι βλέπω κάποιον να κάνει κάτι και το λέω αυτό σε κάποιον άλλο και βλέπω ότι δεν τον κατακρίνω, αλλά απλώς το συζητούμε. Αυτό παύει να είναι κατάκριση;» Ο Γέροντας είπε: «Εάν μιλάς με εμπάθεια έχοντας κάτι εναντίον του, είναι κατάκριση, αν όμως είσαι ελεύθερος από πάθος, δεν είναι κατάκριση. Αλλά για να μη μεγαλώσει το κακό, η σιωπή είναι προτιμότερη».

* Άκουσε κάποιος από τους Αγίους Πατέρες ότι ένας αδελφός έπεσε στο αμάρτημα της πορνείας και είπε: «Ω, άσχημα έκανε». Μετά από λίγες μέρες πεθαίνει ο αδελφός και πάει άγγελος του Θεού με την ψυχή του αδελφού στον Γέροντα και του λέει: «Δες αυτόν που κατέκρινες, πέθανε. Πού παραγγέλλεις να τον βάλω· στη

Βασιλεία του Θεού ή στην κόλαση;» Μετά απ' αυτό, μέχρι την ώρα του θανάτου του ο Γέροντας ζητούσε ασταμάτητα από τον Θεό με δάκρυα και πόνο πολύ να τον συγχωρήσει.

* Ρωτήθηκε ένας Γέροντας: «Γιατί δεν μπορώ να κατοικήσω μαζί με άλλους αδελφούς;» Κι εκείνος είπε: «Γιατί δεν φοβάσαι τον Θεό. Αν θυμόσουν αυτά που λέει η αγία Γραφή ότι στα Σόδομα σώθηκε ο Λώτ, επειδή δεν κατέκρινε κανένα και εσύ θα έβαζες τον εαυτό σου να κατοικήσει και σε θηρία ανάμεσα».

* Είπε ένας Γέροντας: «Τίποτε δεν παροργίζει τόσο τον Θεό και τίποτε δεν απογυμνώνει τόσο τον άνθρωπο από τη χάρη, ώστε να φτάσει και σε εγκατάλειψη από μέρους του Θεού, όσο το να κατηγορεί τον πλησίον του ή να τον κατακρίνει ή να τον εξουθενώνει. Και είναι τόσο βαρύτερη η κατάκριση από κάθε άλλη αμαρτία, ώστε ο ίδιος ο Χριστός λέει: **«Υποκριτή, βγάλε πρώτα το δοκάρι που έχεις στο μάτι σου και τότε θα δείς καθαρά για να βγάλεις το σκουπιδάκι που βρίσκεται στο μάτι του αδελφού σου.** Παρομοίωσε δηλαδή το αμάρτημα του πλησίον με το σκουπιδάκι, ενώ την κατάκριση με το δοκάρι. Είναι τόσο κακό το να κατακρίνει κανείς· σχεδόν ξεπερνά κάθε αμαρτία.

Επομένως τίποτε δεν είναι βαρύτερο, αδελφοί μου, ούτε χειρότερο από το να καταδικάσουμε ή να εξουθενώσουμε τον πλησίον. Γιατί να μη προτιμούμε να κατακρίνουμε τον εαυτό μας; Και εννοώ τα κακά τα δικά μας που καλά τα γνωρίζουμε και για τα οποία πρόκειται να δώσουμε λόγο στον Θεό. **Γιατί αρπάζουμε το δικαίωμα της κρίσης του Θεού;** Τι θέλουμε από το πλάσμα του, τι θέλουμε από τον πλησίον; Τί ζητάμε από τα βάρη του άλλου; Έχουμε, αδελφοί τι να φροντίσουμε. Ο καθείς ας προσέχει τον εαυτό του και τις δικές του κακίες. **Η εξουσία να δικαιώνει και να καταδικάζει, ανήκει μόνο στον Θεό,** που γνωρίζει και την κατάσταση του καθενός και τη δύναμη· τον τρόπο της ζωής και τα χαρίσματά του· την ιδιοσυγκρασία και τις ικανότητες του· ανήκει στον Θεό που κρίνει ανάλογα με το καθένα απ' αυτά, όπως ο ίδιος μόνος τ'α γνωρίζει».

* Είπε ακόμη: «Ας αποκτήσουμε αγάπη· Ας αποκτήσουμε συμπόνια για τον πλησίον, ώστε να αποφύγουμε τη φοβερή καταλαλιά και το να καταδικάζουμε κάποιον ή να τον εξουθενώνουμε. **Ας βοηθούμε ο ένας τον άλλον σαν να είναι δικό μας μέλος, γιατί είμαστε μέλη του ιδίου σώματος, όπως λέει ο Απόστολος· όλοι είμαστε ένα σώμα και ο καθένας μας είναι μέλος του σώματος στο οποίο ανήκουν και οι άλλοι ως μέλη (Ρωμ. 12,5).** Και όταν πάσχει ένα μέλος συμπάσχουν όλα τα άλλα».

Μέγα Γεροντικό

Πηγή: xristianos.gr